

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Femte Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030264323696/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

(x) En deel
Fiske kunde
tæmmis som
Fugle.

(y) *Muræna*
atids Flate,
quia fuit in in-
berhele aqva.
Et slags Qvæp-
per i fersk
Vaand: saadan
en var teen
med, beprødet
oc højt elsket
af den rige
Cassio. Pla-
tarch de ani-
mantium con-
structione.

(z) *Delfinias,*
Dæicé mar-
svin, paa
Norske Nisse
som serame
tæerne, men de
scripsiōnem
kommer fast
meere ofver-
ceus med Ba-
leren eller
Springeren,
som ofverflø-
dig i Norge
ved auge.
Siden befin-
dis.

(Jeg meen den vilde Fugl) u-tæmd i været fløjer,
Vel finger-tæmmis kand, sin mad af haand at tage:
Saa læse vi oc om den Fisk i fordum dage.

Muræna. (y) *Crassi* fisk (hand var en herlig Romer)
Du langt-nafkundig Fisk, mig nu i Sinde kommer,
Staffered jeg dig seer, med gylden-ringed Øre,
Jeg seer dig om din Hals en Demant-kied' at føre,
Som *Crassus* hår dig skenckt; Thi du hans stemme kendte,
Naar hand paa raabte, du i park, til Land dig vendte.
Fortæred' af hans haand, oc tack gaf som du kunde,
Din Herre var dig kier, du hannem samme-lunde,
At hand din Død begræd, begrof dig under Mulde,
Dog ham *Domitius*, der ofver spot-forfulde.

Men som nu Løven er blandt Diurene firfoodig,
Et højt berømmet beest, stærk, rask, behændig, moodig.
Saa oc den Springre (z) kaad, stoor Lof oc Roos kand vinde,
Blandt det beenløse Qvæg, som er i Søs at finde.
En hvasser Buue-piil, vel Luften iilig bryder,
Naar den armstærke Mand, med Styrke den forskyder:
[189] Ej Skibet længe staaer paa Lidet Silde-øje,
Naar alle hviide Mær, staae svangr' udi det høje:
Dog kand den Springre rask, den Svemmer' ofverkaade,
Liig ypperst' *Admiral*, forsegle hver en Floode.
Paa Galionen staaer, den Harpunist behændig,
Der Piil-fast efterslaaer, men Fisken er saa vendig,
At hand slaer tusent fejl, imod hand eengang rammer,
Foruden Øje-fest ret pustend' hand undkommer.
Som Duen galde-løs, saa er hand uden Galde,
Thi lader hand ret snart sit Had, sin Vrede, falde.
Oc som en ven-kjer Hund med hvismen om sin Herre
Med logrende Credentz beviis sin venlig Ære:
Saa giør den Springe-fisk, for boorde venlig leeger,
Nu for, nu agter ud, hecl gunst-begærlig hvægger,
Ved Sang oc Zither-klang, Tromete, Piibe, Fløjte,
Med Puust oc Fryde-spring hand artig veed at føjte.